

Nr 39.

Utlåtande med anledning av väckta motioner om anordnande av övervaknings- och patrulleringstjänst med minsvepare till de svenska fiskarnas hjälp i södra Östersjön.

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade likalydande motioner, nämligen I: 343 av herr *Lundqvist m. fl.* och II: 181 av herrar *Nilsson* i Bästekille och *Nilsson* i Svalöv, har yrkats, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning av möjligheterna att snarast möjligt och till rimliga kostnader verkställa regelbunden övervaknings- och patrulleringstjänst med svenska minsvepare till de svenska fiskarnas hjälp i södra Östersjön under fiskesäsongerna.

Beträffande de skäl, som motionärerna åberopat till stöd för yrkandet, får utskottet hänvisa till motionen II: 181.

Över motionerna har utskottet inhämtat yttrande från *fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök*. I sitt yttrande, som dagtecknats den 27 februari 1953, har styrelsen anfört följande.

Styrelsen vill erinra om att vid 1952 års riksdag väcktes två likalydande motioner (I: 238 och II: 310) i liknande syfte som här ifrågavarande. I häröver den 29 februari 1952 avgivet yttrande anförde styrelsen, att det för det dåvarande syntes vara lämpligast att intaga en avvaktande hållning, innan vidare åtgärder beträffande fiskeribevakning i södra Östersjön vidtoges. Motionen avslogs också av riksdagen. Sedan dess har, så vitt styrelsen kunnat finna, vad fiskeriförhållandena angår, intet inträffat, som aktualiserat frågan om bevakning från svensk sida av Östersjön.

Härmed är givetvis icke sagt att det icke vore mycket önskvärt eller behövt att bereda de svenska fiskarna tryggare arbetsförhållanden i Östersjön. Av flera skäl är det emellertid förenat med betydande svårigheter att i sådant syfte vidtaga effektiva åtgärder. De fiskare, som mest är i behov av hjälp, är laxfiskarna. Laxfisket är emellertid ej koncentrerat till en eller ett fåtal platser, utan fiskarna är spridda i så gott som hela mellersta och södra Östersjön, alltså över mycket stora områden, varför det med endast ett eller ett par fartyg är praktiskt taget omöjligt att samtidigt bistå fiskare inom dessa vidsträckta områden, så vida ej fartygen är mycket snabbgående.

Styrelsen vill i detta sammanhang även erinra om att Svenska sällskapet för räddning av skeppsbrutne enligt beslut av 1952 års riksdag tilldelades två miljoner kronor av krigsförsäkringsnämndens överskott. Sällskapet har hos Kungl. Maj:t anhållit, att större delen av detta belopp måtte få användas för byggande av tre större snabbgående undsättningsbåtar med sådan sjövärdighet att de kan utöva patrulltjänst ute på öppna havet. Enligt uppgift har sällskapet för avsikt att vid bifall till ansökningen stationera en av dessa båtar i mellersta Östersjön och en i södra Östersjön. Enligt vad sällskapet under hand uppgivit skulle dessa båtar även få till uppgift att bistå fiskare ute till sjöss.

Styrelsen har i utlåtande den 31 januari 1953 förordat bifall till sällskapets ansökning. Samtliga större fiskareorganisationer vid kusten, som hörts i frågan, har även förordat anskaffande av dessa undsättningsbåtar.

Dessa båtar skulle måhända bättre än minsvepare vara lämpade för den verksamhet, varom här är fråga. Förverkligandet av sjöräddningssällskapets planer kan alltså sägas inverka på ställningstagandet till vad i förevarande motioner föreslagits.

Detta är enligt styrelsens mening ett ytterligare skäl att i denna fråga för närvarande iakttaga en avvaktande hållning.

Utskottet. Med anledning av vad i ärendet anförts får utskottet erinra om att riksdagen senast i fjol behandlade ett motionsvis framfört yrkande om utrustande av en patrullbåt för laxfiskeområdena i södra Östersjön med uppgift att stå fiskeflottan till tjänst med positionsbestämning, sjöräddning och annat bistånd, som kunde vara av nöden. I sitt utlåtande nr 25, som godkändes av riksdagen, ansåg utskottet detta förslag vara värt beaktande men fann å andra sidan övervägande skäl tala för att man, såsom fiskeristyrelsen förordat, från svensk sida tills vidare skulle intaga en avvaktande hållning i denna fråga.

I likhet med vad i de nu föreliggande motionerna anförts anser utskottet önskvärt, att staten visar sin uppskattning av de svenska yrkesfiskarnas insatser i södra Östersjön genom att taga vara på deras intressen och på lämpligt sätt ge dem sitt stöd. Såsom fiskeristyrelsen framhållit har efter den tidpunkt, då riksdagen senast behandlade förevarande fråga, icke något inträffat, som aktualiserar en åtgärd av det slag, som påkallats i de nu föreliggande motionerna. På grund härav anser sig utskottet icke böra frångå den ståndpunkt som 1952 års riksdag intog i denna fråga. Härvid har utskottet även beaktat vad i ärendet upplysts om planerade undsättningsbåtar i Östersjön.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer utskottet,

att motionerna I: 343 och II: 181 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 10 november 1953.

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN.

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Tjällgren, Näslund*, Bertil Andersson, Sundberg, Nord*, Hjalmar Nilsson*, Einar Persson*, Franzén och Björnberg*; samt

från andra kammaren: herrar Gustafson i Dädesjö, Hæggbloom*, Antby, Pettersson i Dahl, Ekdahl, Netzén*, Utbult, Arweson, Widén* och Jönsson i Gärd's Köpinge.

* Ej närvarande vid justeringen.